

איש הגשם

הופעה מהפנטת

ומקפיץ אותה בדרגה הוא ששון גבאי, בתפקיד האח האוטיסט שיצר דסטין הופמן. הוא מתמודד עם תפקידי אופי, פירושו גם עבודה טכנית מדוקדקת מאוד, אבל בעיקר מידת ריכוז מופלאה בהימצאות בתוך עולמו הסגור. זוהי הופעה מהפנטת, וכמו שחקן טניס מעולה הוא סוחף, דווקא בתפקיד שלכאורה לא מתקשר עם סביבתו - כל שחקן הנמצא בקשר עמו על הבמה להתעלות לרמתו. עם איש גשם כזה (וחמסינים כאלה) מצדי שיהיה חורף כל השנה.

מיכאל הנדלזלץ

הארץ

של הקולנוע הישראלי את המשבצת שמילא בקולנוע האמריקאי טום קרוז, מינוס הסיינטולוגיה: החתיך השטחי והחומרני, שהמחזה מלמד אותו להיות אנושי. תחילה חשבתי שאשכנזי יפול למלכודת הליהוק הסטריאוטיפי ושחק על "טייס אוטומטי", עד שראיתי אותו בתמונה האחרונה מעמיק את זרגש, ואז הבנתי שהוא (והבמאי רוני ניניו) צדקו כששמרו את הרגע הזה עד לסוף.

ההצגה מתנהלת על שתי במות סובבות יעילות והשחקנים בתפקידים הנוספים משלימים את הנחוץ לעלילה - אברהם סלקטר וברוך דרור ואריאל פורמן, חן אשרוב בשלושה תפקידונים, יעל קציר והדס קלדרון המעצבת דמות אמינה מאוד. מי שנוטל את ההצגה מראשיתה

ההצגה הזאת היא גם תשובה ניצחת לכל אותם צופי תיאטרון פוטנציאליים שמספרים להם על העלאה נוספת של מחזה מוכר, והם אומרים כבר ראיתי את זה. "איש הגשם" היה סרט מצליח מאוד עם דסטין הופמן וטום קרוז, ולכאורה זה הביצוע האולטימטיבי, שגם הנוצח. והנה מגיעה ההצגה הזאת, שהיא עיבוד יעיל מאוד לבמה של התסריט, וששון גבאי וליאור אשכנזי בוראים את הפלא מחדש, ערב-ערב, חי על הבמה לעינינו, כמו שאף פעם לא ראינו את זה.

ההברקה הגדולה של דן גורדון בעיבוד שלו לבמה היא בהגדרת המחזה כ"סיפור על שני אנשים אוטיסטים", אלא שרק אחד מהם מאובחן כך. ההגדרה מבהירה את הליהוק: ליאור אשכנזי ממלא ב"סצינה"

נוגע ברגש

אותו כמו שאוהבים ילד קטן שעושה מעשה איזולת, ואפשר גם לומר בפשטות שזה משחק וירטואוזי.

הצוות שמלווה את שני השחקנים הראשיים מבצע היטב שורה של תפקידים קטנים, אך חובה לציין במיוחד את הדס קלדרון המקסימה. עיצוב הבמה המצוין של כנרת קיש, מסייע היטב לקצב המשובח של חילופי התמונות ומשתלב להפליא בבימוי המהוקצע. הצגה יפה, שנוגעת ברגש ובלי להיסחף.

אליקים ירון

של משחק גדול. זו הופעה מרהיבה, מהפנטת, של שחקן נפלא.

אלא שמשחקו של גבאי תובע התייחסות נפרדת, מעבר להערכה העקרונית שהוא ראוי לה. המשחק שלו בנוי על ניתוח קליני מדויק של מערכות התנהגות מקובעות: התקפי זעם שנוגעים בו, תנודת ראש עצבנית, דיבור מהיר וחסר משמעות, זיכרון פנומנלי של דברים אבסורדיים, כמו דפים מספר טלפונים, ערוצי טלוויזיה ותאריכים שונים ומשונים, לצד תנועות אובססיביות, כמו להסתרק או להתרוצץ סביב עיניו.

זה שילוב מדהים של אדיוט וגאון, כשהיפה במשחקו של גבאי הוא שלעולם אינו בא על חשבון הממד האנושי החם ומאפשר גם הזדהות איתו. אפשר לאהוב

זו הצגה בעקבות סרט מפורסם, אך אפשר וגם רצוי לשכוח מהסרט כדי ליהנות ממנה כל-כולה. זה סיפורים של שני אחים, האחד אוטיסט והשני איש עסקים חסר רגש. יותר משזה מחזה המעמיד במרכז את האח האוטיסט, זה מחזה על תהליך ההתקרבות בין שני האחים. אם ראשית היחסים ביניהם קשורה בשאלה של ירושה, הרי במהלך ההצגה אנחנו באמת עדים לתמורה שמתנהלת ושמתחוללת באיש העסקים, עד לסיום הטעון רגשית. הבמאי רוני ניניו העמיד את התהליך הרגשי הזה במוקד ההצגה, ושני השחקנים הראשיים משרתים את התהליך הזה בצורה מושלמת. ליאור אשכנזי הוא אכן איש עסקים מרוכז בעצמו, שבמהלך ההצגה פשוט לומד להרגיש. אבל עיקרה של ההצגה שייך לששון גבאי, המפגיין כאן סוג חדש למדי

מעריב